

I.

Всеки в село Горно-Сеново познава малкия Петрушко, познават го и конете, кравите, овцете и кучетата, познават го гжските, кокошките и патиците.

Върви Петрушко из улицата, мушнал рже в джебовете си, вирнал нос нагоре, върви, потропва с налжмките си и си подсвирква. Ето обажда се някой:

„Аха, минава Петрушко. гражданчето!“

И селския кърпач Черню, голям шеговник, вика по него:

„Петрушко, утре отивам в града,—ще дойдеш ли с мене?“

Петрушко се изчървява като рак и гордо отвърща: „Не ща!“

И веднага избягва, колкото може бързо, и налжмките тропат, че се чуват и в последната селска къща.

Петрушко кипваше от яд, когато селските деца му викаха „гражданчето“, но те не току-тжй и без причина го наричаха така.

Това не беше отдавна. Изведнаж на Петрушка престана да се харесва у дома му. На пролет беше дошъл на гости от града чичо му. Той разправи много работи за града, колко хубаво е там, и, кога си заминаваше, покани Петрушка да му иде на гости. От тогава Петрушко не престана да мисли за града, често пжти мислеше и в училището, когато имаха урок. И разбира се, ако в това време учителя го запитваше нещо, той не можеше да отговори, и биваше наказван.

След един такъв нещастен ден в училището, тжкмо на обед, Петрушко каза на майка си:

„Мамо, искам да ида в града!“

„Петрушко!“ извика изплашено майката и, както досипваше госба, едва ли не изпусна тенжерата.